

første er der den grundlæggende forskel på arbejdsgivere og erhvervsorganisationer på den ene side og de faglige organisationer på den anden. Hvor medlemmerne i de faglige organisationer er enkeltpersoner, er medlemmerne af arbejdsgiver- og erhvervsorganisationer i vid udstrækning virksomheder. Hvem skal så stå for virksomhedens støtte til et bestemt politisk parti? Er det ejerne – og som andre har været inde på, er det så flertal eller mindretal? – eller er det alle dem, der arbejder på virksomheden og dermed er med til at skabe de værdier og det overskud, der bliver brugt til partistøtten?

Jeg ved godt, hvad svaret vil være fra Dansk Folkeparti, at det er ejerne, der skal bestemme, men er det særlig demokratisk, eller stopper demokratiet ved fabriksporten også i det her tilfælde?

Så er der hele spørgsmålet om forbrugerne, alle de mange, der ikke har andre muligheder og andet valg end at købe ind i Netto eller Føtex eller Bilka, eller som slet ikke ved, at når de køber ind der, så støtter de Venstre og Konservative og Dansk Folkeparti. Alle, der køber et HTH-køkken, køber legoklodser til børnene, køber øl fra et medlem af Bryggeriforeningen, er med til at støtte Venstre, men de har ikke muligheden for at vælge fra.

Et andet problem er grænsedragningen, ligesom det også var tilfældet med SF's forslag. Hvad nu med mere camouflerede bidrag i form af annoncer med forskellige budskaber, som fru Birthe Rønn Hornbech var inde på. Annoncer, der måske utvetydigt støtter et bestemt parti eller et synspunkt med et klart partipolitisk budskab. Hvorfor skal det kun være organisationer på arbejdsmarkedet? Hvad med humanitære organisationer, græsrodsorganisationer? De kan vel have samme interesse i at støtte partier, og partierne kan få et tilsvarende afhængighedsforhold til en bidragsydelse.

Det var bare om de forskellige konkrete problemer i forslaget. Det helt afgørende er, at vi ønsker at fastholde foreningernes og organisationernes ret til på demokratisk vis at bestemme over deres egne midler.

Samtidig vil jeg ikke lægge skjul på, at i Enhedslisten går vi ind for, at spørgsmålet om fagbevægelsens partistøtte i langt højere grad end i dag bliver genstand for åbne diskussioner og beslutninger taget af medlemmerne. Det synes jeg faktisk er ekstra vigtigt at lægge vægt på, når vi igen og igen bliver konfronteret med mangel på reelt demokrati i store dele af fagbevægelsen.

Men det er bare ikke noget, vi kan lovgive om herindefra, det er en kamp for demokrati, som Enhedslisten sammen med andre gode kræfter tager rundtomkring i fagforeninger og fagforbund.

Til slut vil jeg også gerne understrege, at Enhedslisten går ind for den størst mulige åbenhed om partiernes regnskaber. Hvor får vi støtte fra og hvor meget? Vi har i de senere år fået noget større åbenhed, men vi kan godt gøre det bedre, og den del af lovgivningen vil Enhedslisten meget gerne være med til at ændre på.

Så vi kan altså ikke støtte forslaget her.

KL 19.50

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det var et spørgsmål til fru Line Barfod:

Jeg fremhævede i mit indlæg, at vores hovedindvending var, at dette var et indgreb i organisationernes frihed og støttede mig meget op ad mange af de udmærkede indlæg, justitsministeren var kommet med. Men i tillæg til det sagde jeg, at virkningen af forslaget også ville være meget skævt, ramme lønmodtagerpartierne hårdt i forhold til de borgerlige partier. Er fru Line Barfod uenig i den antagelse, som det ene?

Og videre: Når fru Line Barfod siger, at der ikke er demokrati i fagbevægelsen omkring det her, vil hun så ikke medgive mig, at beslutninger om den her slags forhold er meget kontroversielle og bliver taget enten på en generalforsamling, i en hovedbestyrelse eller på en kongres, og at resultatet ofte er, at netop fordi det er så kontroversielt, viger man tilbage fra at give støtten?

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at der er en meget stor skævvridning i forholdet mellem de partier, der traditionelt får støtte fra lønmodtagerorganisationerne og kæmper for lønmodtagernes rettigheder, og så de partier, der får fra erhvervslivet, og som får langt, langt større sumer. Det kan vi jo se på de meget store beløb, hvis man slår op i partiregnskaberne.

Hvis man så også ser på, hvad det er, partierne gennemfører af lovgivning osv., kan man jo også se, hvad det er for interesser, der bliver varetaget. Sådan er det jo. Og derfor vil vi gerne have endnu større åbenhed.

Men hvis man skulle gennemføre Dansk Folkepartis forslag, så ville skævheden blive endnu større, hvis arbejderpartierne så ikke længere